

tillfällen skall kunna betrygga samhällets fredliga innevånare emot dess olycksbarn!

På grund af det anförda får jag vördsamt föreslå:

- 1:o) att ifrån och med innevarande år till hvarje länsstyrelses förfogande årligen ställas tvåtusen kronor, att i mån af behof användas i och för efterspanande och gripande af brottslingar;
- 2:o) att, för den händelse anslagna beloppet inom ett eller flera län finnes någon gång otillräckligt, det tillåtes vederbörande länsstyrelse att af andra under händer havande allmänna medel använda erforderlig fyllnad, som genom vederbörande förvaltande myndighet på requisition ersättes af inom andra län öfverblifna för samma ändamål anslagna medel; samt
- 3:o) att årlig redovisning af berörda medel i vederbörlig ordning sker.

Stockholm den 28 Januari 1875.

G. af Schmidt.

N:o 87.

Af Herr Erik Olsson: Angående ändring i lagens stadgande om byggande och underhåll af kyrka med hvad dertill hör.

Enligt ordalydelsen i Byggningsbalkens 26 Kap. åligger det alla dem, som i socknen bygga och bo, att efter gårdatalet deltaga i alla kostnader för kyrkas, klockstapels, etc. sockenstugas, fattigstugas, prestgårds samt tingshus byggande. Då tidsförhållandena numera mycket

hafva förändrat värdet de olika gårdatalen emellan, så synes som den här ofvan i Byggninga-balkens 26 Kap. tillämpade beräkningsgrund icke vore fullt öfverensstämmande med rättvisa och billighet.

När bestämmelsen gjordes af hvad som ålåg dem, som i en församling bo, med afseende på deras skyldighet att deltaga i kostnaden för uppförande af här ofvan uppräknade byggnader, var gårda- eller hemmantalet säkerligen det rätta och måhända äfven det enda beskattningsbara föremål, som fanns att tillgå; men sedan dess har, som ofvanför antydes, så skiljaktiga förhållanden inträdt, att tiden nu torde vara inne för förändrade lagbestämmelser i detta afseende.

Såsom bevis på olämpligheten af hemmantalet såsom beräkningsgrund vid förutnämnda skyldigheters utgörande, vill jag anföra några utdrag ur 1874 års taxerings- och fyrktalslängder för några gårdar inom Gellersta socken af Örebro län.

Så till exempel är $\frac{1}{4}$ mantal Guttersboda derstädes taxerad till 20,000 kronor med 120 fyrk,

$\frac{1}{2}$	mantal Bondsätter	taxerad till	38,000 kronor med 228 fyrk,
$\frac{1}{2}$	„ Ökna	„ „	18,000 „ „ 108 „
$\frac{1}{2}$	„ Kyrkbol	„ „	7,500 „ „ 45 „
$\frac{1}{2}$	„ Gellersta by	„ „	6,100 „ „ 37 „
$\frac{1}{2}$	„ Södra Bro	„ „	4,600 „ „ 28 „

Dessa sifferuppgifter tyckas fullt ådagalägga och bevisa olämpligheten af hemmantalet såsom beräkningsgrund vid bestämmande af de utgifter, som skola utgöras för ofvannämnda ändamål.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, vågar jag vördsamt föreslå, att Byggninga-balkens 26 Kap. 1 2 och 4 §§ må få följande förändrade lydelse:

§ 1. Alla, som i socknen bygga och bo, skola kyrka bygga och uppehålla, och hvad dertill hör — — — sockenstuga, skolhus och fattigstuga. Byggnadsvirke, körs-lor och annan kostnad utgöres härtill efter den hvar och en åsatta bevillning och fyrktal. Innan något — — — — — sig förena.

§ 2. Prestgård skola ock alle bygga efter samma be-räkningsgrund som i 1 § sägs. Strofen om befrielse för sätes- och ladugårdar utgår! — — — — —

I prestgård — — — — —
— — — — — å prestgård.

§ 3. I staden bygga — — — — —
— — — — — förfalla.

§ 4. Tingshusbyggnad skall hvart härad bygga efter samma beräkningsgrund som i 1 § sägs å vanlig tingstad — — — — —

För denna byggnad vare ingen fri.

§ 5. Lika.

§ 6. Lika.

Om remiss af denna min motion till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1875.

Erik Olsson
från Örebro län.

N:o 88.

Af Herr Lasse Jönsson: Om beredande på ministeriel väg af sådan öfverenskommelse mellan Sverige, Danmark och Tyskland att, när innevånare från det ena landet under fem års tid oafbrutet vistats inom något af de öfriga rikena, de skola der åtnjuta hemorts rätt.

Få kommuner inom vårt land torde finnas, åtminstone i södra delen deraf, som icke fått erfara olägenheten deraf, att en del personer, synnerligast af arbetsklassen, i sina bästa år utvandrat till Danmark och Tyskland, men sedan de der tillbragt sin kraftfullaste ålder och ej vidare duga till arbete, hemskickas alldeles utblottade, ofta med hustru och flera barn, till sin fordna hemort, der de falla fattigförsörjningen till last.

Orättvisan häraf behöfver jag icke framhålla, synnerligen som det torde vara noggsamt bekant, att bidragen till fattigvården redan förut äro ganska dryga, och ingen utsigt finnes till ändring i detta beklagliga förhållande.